

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ȘI DE BIRUINȚĂ ALE NEAMULUI

CADRILATER

PRIMĂVARA LA BALCIC

Au izbucnit la Balcic nerăbdători migdalii
Deși albastrul mării e încă tot sever.
De după coastă prinsă în linii de vitralii
A izvorât o barză și curge albă'n cer.

Descarcă'n port înalta corabie-a luminii
Sidefuri, aur, șaluri, aeriane-averi.
Hamali țâșniți din cheiuri de cum sosesc străinii,
Iau dealurile'n spate senilele poveri.

Golașele cocoașe se umplu de splendoare
Uimit priveste golful din cearcan de ochi mari
Cum,strălucind,verzi,roșii,pestriți,albaștri'n soare,
Pe râpi de vechi mătăsuri îmbobocesc tătari.

V. VOICULESCU

Au trecut 40 de ani de când un guvern, reprezentând doar voința unui om care și-a desonorat și rangul și dinastia, a cedat, asemenea unui acaret învechit, un ținut aparținând din timpuri imemoriale strămoșilor noștri traci. Istoria, obligată a consemna tot ceea ce poartă pecetea interesului ei, într'o pagină scrisă cu litere extra minuscule, a condensat, fară îndoială, nu numai pretențiile absurde ale volgarilor-popor venetic, dar și totala lipsă de sentimente naționale a guvernanților români, numiți să subscrie la mutilarea țării.

Expresia nu este una să impresioneze; ea exprimă realitățile dureroase aduse în "dar" poporului român de acel nefast an-1940, căci nu numai Cadrilaterul a fost rupt din trupul țării, dar și o parte din Dacia Felix, și o parte din dulcea Bucovină si vesnic oropsita Basarabie. Prins în degringolada politică deslănțuită de victoria, în alegirile parlamentare din 1937, a forțelor sănătoase ale neamului, monstrul care nu a putut justifica nici pentru o zi măcar dreptul la tronul țării, înconjurat de umbre sinistre formând camarila cunoscută, a atras și țara pe topoganul marelui dezastru. Răspunderea lui însă, este aceea a străinului care chiar în ipostaza de arbitru suprem, nu poate să se identifice cu aspirațiile, cu nevoile și cu durerile unui popor forțat de circumstanțe politice să apeleze la bunele sale oficii. El nu poate fi nicicând acel Mircea, din al cărui adânc de ființă au țâșnit asemenea unor puternice limbi de foc sacru, cuvintele: "Eu îmi apăr sărăcia și nevoile și neamul". Un fel de circumstanțe atenuante îl absolva de ceea ce nu trebue să scape românii slugarnici, românii-unelte oarbe, puși să calce în picioare propriile sentimente de dragoste față de neam, și de toți străbunii eroi care le-a lăsat moștenire o țară așa de frumoasă. Privind retrospectiv, forțând derolarea evenimentelor pe lentila memoriei, oroarea și desgustul copleșesc chiar o inimă de piatră când te gândești că Basarabia și nordul Bucovinei gem încă sub laba ursului și că în capitala vecinului din sud se aniversează alipirea Cadrilaterului, în timp ce noi, de pe malul românesc al vechiului Danubiu, aruncăm o lungă privire îndurerată spre molcomele coline ale Durostorumului, lansând, în același timp, pe traectoria unui drept conferit de trecut, de istorie, speranța revenirii acestuia la matca sa naturală.

Comuniștii români și scepticii necomuniști, citind cele scrise, ar putea să murmure: se desgroapă mortul căruia timpul nu i-a cruțat nici moaștele!

Răspundem: desgropăm fiindcă această parte de pământ redusă în suprafață este pământ românesc, Bulgaria obținându-l printr'un dictat absurd.

România viitoare care va avea altă față politică decât cea de azi, trebue să ajungă cu strictețe la frontierele dinaintea anului amintit la început și că i-ar sta bine statura de "România Mare".

Constantin COLIMITRA

CADRILATERUL

PAMANT cu pecete străveche și tracă
Cu cea de a doua-alături-romană,
A treia, a lui MIRCEA, strivind cea sultană
Si-a mea una nouă ornată, să placă.

Te mângâie clara, eterna lumină
A soarelui-mare-Impărat peste lume,
Te leagănă unda ce vine în spume,
Te cheamă-amintirea păstrată senină.

Te vreau, fiindcă-al nostru ai fost și'n vecie
Vei fi-o dreptate istorică spune-
Pământ cu bogate coline și bune
Bătrânul Danubiu povestea ți-o scrie;

E tristă acuma o știe oricine
Căci dăinuie încă trădarea cea mare
Veni-va, dar timpul-Voinic de-a'n călare-
Durerile noastre-amândouă s'aline

Si-aceea a Țării ca pâinea rotundă,
Ca ea de gustoasă și sfântă, și sfântă.
Ajută o, DOAMNE și binecuvântă
UNIREA de MAINE cu grija-Ti profundă !

Constantin COLIMITRA

CADRILATER

Mă poartă drum de țară prin colț de stepă arsă
călcat în veac de pasul legiunilor romane,
și'n zări, salutul tandru al fetelor morgane
chemare obsedantă, în valuri se revarsă.

In cale-mi ies turcoaice - mlădițe de agud-
ce suferă umile al soțului cherem,
surâs amar de sclave născute în harem
cadânele voalate din Dobrogea de Sud...

In nopțile de vară neobosiți osmanii
cu ochii prinși de febra comorilor ascunse
în care zac atâtea secrete nepătrunse,
să vadă dans de flăcări,așteaptă-aici cu anii...

Când zămislesc în taină însemnele astrale
înalte zodiacuri ce nu și-au spus cuvântul,
aici, macedonenii desțelenesc pământul
să semene istorii și puncte cardinale.

Si mori de vânt pornite să macine tăceri
când bat în crepusculuri cadențe de poem,
o clipă-mi fură gândul, ibericul boem,
spre dulcinei ascunse din capul Finister...

Zahu PANA

CALIACRA

Sihastre porți de mare cu stânci desferecate,
Spărturi pustii în maluri cu prăvăliri în gol
Spre râpile căscate,
Aci se isprăvește pământul. Adunate
Stau păsările albe sau sufletele, stol ?

Si iată altă lume zbucnind pe neașteptate
Cu zările suite pe coame de pripor;
Si-atât cât ochiul bate;
Albastre bărăgane de ape clătinate,
Cu alte bărăgane de cer deasupra lor.

V. VOICULESCU

BALCIC DE SEARĂ

Când soarele stropește cu jaru-i alb Balcicul,
Si marea argintie, și coasta de argint,
Migdalii dorm pe dealuri și pe nisip caicul,
Si sculptural adoarme cetatea ce-o alint.

Dar marea când își trage pe față vălul serii
Tesut în borangicuri albastre-vișinii
- Cum biblic la fântână văzui pe drumul verii
Cadâne adumbrindu-și privirele pustii-

Atunci însomnorata, trezindu-se, ridică
Un umăr alb de stâncă pe ape tremurat.
De-acum pânza fie pe barcă rândunică
Si valul să-mi arate obrazul tău curat,

Iubire, pentru care va crește minunată
Cetatea ce-o zărisem, copil, în Halima.
Privește cum se-oglindă, de val cutremurată,
Din plaja cu murmure la muntele cu stea.

Ion PILAT